

'Als het kind maar gezond is', hopen zwangere vrouwen. Maar sommigen verlangen meer dan dat. Die willen per se een meisje of een jongen. En ze doen er alles aan om dat voor elkaar te krijgen.

Gewenst: Jongen/Meisje *

* Doorhalen wat niet van toepassing is

Melanie (38)

Heeft: een zoon (3)

Wenst: een dochter

Melanie's man is jarig. Mensen eten cake. Melanie (die niet met haar echte naam in de krant wil) eet yoghurt, dit is haar tweede schaalpje. Vraagt iemand waarom ze geen taart hoeft, zegt ze: 'Ik wil afvallen.' Iedereen gelooft haar. Ze dieet wel vaker. De laatste keer met Modifast, van die afgepaste pakjes; makkelijk. Het dieet dat ze nu volgt, is niet makkelijk. Ze doet het ook niet om af te vallen. Ze doet het omdat ze zwanger probeert te raken. Van een meisje.

Op haar werk eet Melanie vooral Olvarit. Een van de weinige kant-en-klaarproducten die in het dieet passen. En het is makkelijk mee te nemen. Rijst met wortel is haar favoriet. Ze eet het niet uit het potje, dat zou raar zijn. Ze doet het eerst in een bakje. 'Goh', zeggen collega's als ze dat zien, 'wat goed dat jij je eigen lunch meeneemt.'

Dat een natriumarm dieet de kans op een meisje vergroot, weet Melanie dankzij Gender Consult: een particulier adviesbureau voor geslachtsbepaling. 'Heb je een diep verlangen naar een meisje of juist een jongen? Je hoeft niet af te wachten of je wens toevallig uitkomt', las Melanie op de site. Haar man was sceptisch. Tot Melanie haar laptop naar hem toedraaide. 'We halen een succespercentage van 85 procent', lazen ze samen.

Ze schreven zich in voor een seminar. Voor 1.200 euro. Tijdens de middag, in een ruime zaal bij Waalre, leerde ze alles over de methode Timing & Dieet. Het bleek ingewikkeld, maar waar het op neerkwam: wie een meisje wil, moet natrium volledig vermijden. Daarnaast moet

je op specifieke tijden vrijen. De cyclus moet nauwkeurig worden bijgehouden, bloedwaarden worden elke maand getest. Het dieet een dag negeren, is funest.

De zes andere stellen in het zaaltje kwamen ook voor een dochter. Logisch, vond Melanie. Misschien durven ze het niet allemaal toe te geven, maar iedere vrouw hoopt op een dochter. Speelde Melanie als kind met de poppen, kregen Ken en Barbie altijd een dochter. 'Je bent te oud voor Barbies', zei haar moeder toen ze 12 was. 'Ik zou ze wegdoen, straks gaan je vriendinnen je raar vinden.' Maar Melanie hield van Barbies. En van paarden, en van ballet, en van fantaseren over een dochter. Dus toen ze vier jaar geleden zwanger bleek, wist ze zeker dat het een meisje zou zijn. Op vakantie in Amerika deed ze alvast inkopen: een stapel jurkjes. Maar bij de kassa kreeg ze opeens een naar voorgevoel. Vlug trok ze ook een broekje uit het rek. Niet lang daarna ontving ze een brief. De uitslag van de vruchtwaterpunctie. Het kindje was gezond.

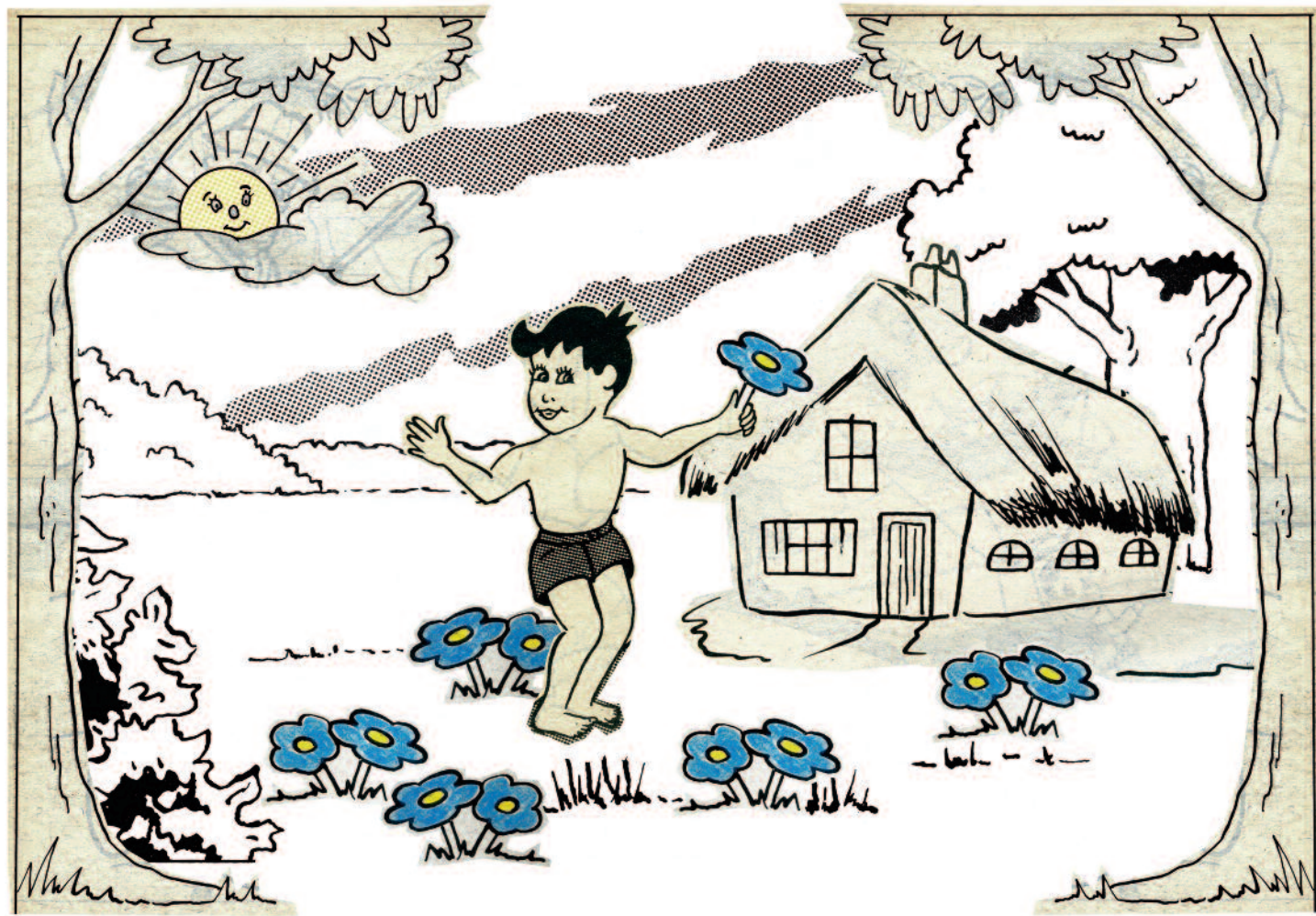
En het kindje was een jongen.

Even zei Melanie niets. Toen begon ze te huilen. Zelfs haar moeder zei het: 'Je had liever een meisje gehad, hè?'

Haar moeder wilde vroeger zelf ook het liefst een meisje. Toen Melanie volwassen was, verwachtte haar moeder dat zij drie keer per week langskwam. Kwam haar dochter niet, werd ze boos: 'Waarom zie ik je zo weinig?' Op haar 30ste verhuisde Melanie naar Friesland. Voor de ruimte. Maar vooral: voor de afstand.

Mocht zij ooit een dochter krijgen, dan zal ze het anders doen, echt. Al hoopt ze natuurlijk wel op een hechte band. Dat haar dochter dingen wil doen, samen. Winkelen. Melanie houdt van winkelen. Haar man ook. Maar aan het einde van de ochtend wil hij toch naar de Free >

Natuurlijk of hightech

Record Shop. Terwijl Melanie dan nog wat kleding wil zien. Kijk, een dochter zou dat begrijpen. Daar denkt Melanie aan wanneer ze het moeilijk heeft met het dieet. Het liegen is het vervelendst. Neem verjaardagen als deze. Staat ze dan. Haar derde yoghurtje te eten. Maar ze wil niet vertellen waarmee ze bezig is. Mensen zouden het niet begrijpen. Neem de oom en tante die geen kinderen kunnen krijgen. Ze hoort het hen al zeggen: 'Je mag blij zijn dat je kinderen hébt.' 'Wil je niet liever een broodje?', vraagt iemand. Melanie lacht. 'Nee, bedankt.'

Linda (39)

Heeft: twee dochters (5 en 8)
Wenst: een zoon

Linda legt het staaftje naast de wasbak. Over 5 minuten gaat de wekker. Eerder kijken wil ze niet. Dan gaat ze vast twijfelen: zijn het nou twee streepjes, of drie? Ze wacht in de kinderkamer. Beetje rommelen, jurkjes opruimen. Haar dochters zijn dol op jurkjes. De oudste houdt van roze, de jongste trekt steeds dingen met bloemetjesmotief uit het rek. Linda (die liever niet met achternaam en al in de krant wil) vindt dat prima. Al zou ze het zelf nooit dragen. Zelf zou ze überhaupt nooit een jurk dragen. Haar bruiloft. Dat was de laatste keer dat ze een jurk aanhad. Zou ze zwanger zijn? Kan best. Haar borsten drukken als bij haar vo-

rige zwangerschappen. De eerste keer kreeg ze Cassandra. Een meisje; ze was er blij mee. Niet lang daarna las ze een artikel in een tijdschrift. Over onderzoek naar methoden om een jongetje te krijgen. Ze scheurde het stuk uit. Drie jaar later kreeg ze Sabine. Toen haalde ze het artikel weer tevoorschijn. Want haar derde kind moest een jongen zijn. Met wat googelen vond ook Linda Gender Consult. 'Ik heb altijd een gemengd gezin gewild', vertelde ze bij het intakegesprek. 'Meisjes zijn leuk, maar jongens net iets stoerder.' Ze volgde het dieet en raakte snel zwanger. Maar pas na drie maanden vertelde ze dat ze in verwachting was. Na drie maanden kan het niet meer mis gaan. Dacht ze. Toen begon het bloeden. Raar, maar ja, tijdens de vorige zwangerschappen bloedde ze ook. Toen Linda twee dagen later in het ziekenhuis aankwam, was het te laat. 'Was het een jongetje?', vroeg Linda na de curettage. 'We kunnen het niet meer zien', zei de arts, 'alles is kapot.' Wanneer Linda haar dochters naar school bracht en ze zag kleine jongetjes lopen, met van dat lieve stekeltjeshaar, dacht ze: bijna had ik er ook eentje gehad. Ze zou hem naar ijshockey brengen. Genieten als ze hem in de tuin zag rennen. Sabine pakt nog weleens een rups vast. Maar Cassandra roept bij elke kever: 'Eeew da's vies!' Van Linda heeft ze dat niet. Zij klom in bomen toen ze klein was. Zat haar zusje in het speelhuisje op het plein, zat Linda erbovenop. Ze had niet veel vriendinnetjes. Met jongens kon je veel leuker spelen. Maar op de huishoudschool kwam ze in een klas vol meisjes. Daarna

Er zijn twee manieren waarop moeders het geslacht van hun kind proberen te beïnvloeden: natuurlijke geslachtsselectie en hightech-geslachtsselectie.

Natuurlijke geslachtsselectie is een koepelterm voor 'natuurlijke' methoden zoals het volgen van een dieet of vrijen op specifieke tijden. Op internet circuleren tientallen theorieën op dit gebied. De werking is niet wetenschappelijk bewezen.

Gender Consult is een Nederlands adviesbureau voor natuurlijke geslachtsselectie. Oprichtster Annet Noorlander ontwikkelde de Timing & Dieet-methode, een combinatie van vrijen op bepaalde tijden en een nauwkeurig dieet. Het dieet gaat uit van het idee dat de chemische samenstelling van de va-

gina en baarmoeder van invloed is op de ontvankelijkheid van de eicel voor vrouwelijke of juist mannelijke zaadcellen. De details van het dieet zijn geheim, maar het doel is de waarden van calcium, kalium, magnesium en natrium te optimaliseren om een jongen of juist een meisje te verwekken. Gender Consult werkt samen met de Universiteit van Maastricht. Uit onderzoek blijkt dat de methode de kans op een meisje inderdaad iets vergroot. Of dit ook voor de kans op een jongetje geldt, is nog niet onderzocht.

Hightech-geslachtsselectie staat voor methoden waarbij een arts fysiek ingrijpt. In Nederland is dit verboden, in het buitenland worden meerdere vormen van hightech aangeboden.

Over het succes van deze methoden en over de risico's die ermee gepaard gaan, woedt dezer dagen menig discussie. PGD (Preimplantation Genetic Diagnosis) biedt van alle hightech-methoden de meeste kans op succes. PGD verloopt aanvankelijk als een normale IVF-behandeling: eitjes van de moeder worden buiten de baarmoeder bevrucht met het zaad van de vader. Dit levert een aantal embryo's op. Bij PGD worden alleen de embryo's van het gewenste geslacht teruggeplaatst in de baarmoeder. Kunstmatige bevruchting kan embryo's van slechts één geslacht opleveren. Is dit niet het gewenste geslacht, dan kan de moeder ervoor kiezen de embryo's niet te laten terugplaatsten. In dat geval worden de embryo's vernietigd en waren de reis en ingreep voor niets.

ging ze in een kapsalon werken. Dat getrut, al die vrouwen die alleen maar over weer en uiterlijk praatten. Vreselijk. Toch bleef ze naar haar werk gaan. Begint ze iets, dan maakt ze het ook af. Doorzetten, besloot Linda na de miskraam. Ze zou opnieuw proberen een jongetje te maken. Alleen, dit keer lukte het maar niet om zwanger te raken. Twee jaar niet. De wekker gaat. Linda loopt de badkamer binnen. Ze bekijkt het staaftje. Telt de streepjes. Een, twee. Drie. Zwanger.

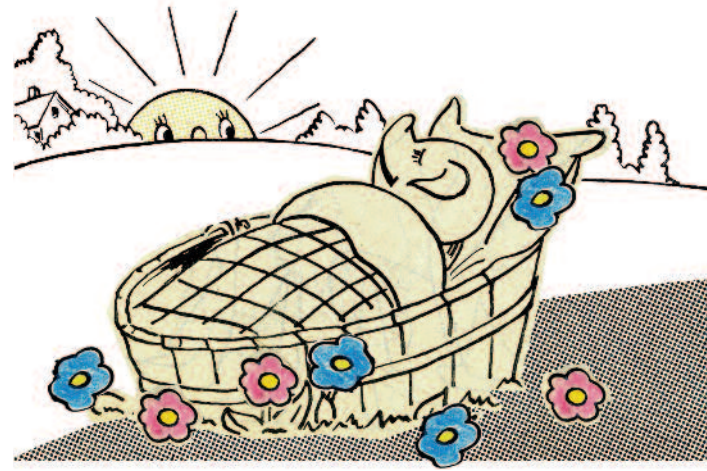
Anne-Louise (37)

Heeft: twee zoons (1 en 4)
Wenst: een dochter

Anne-Louise (die niet met haar echte naam in de krant wil) zit achter een computer op haar werk. Collega's bespreken het nieuws. Ze hoort het wel, ze luistert niet. Want ze wil zich concentreren op waarmee ze bezig is: research naar geslachtsbepaling. Anne-Louise gelooft niet in het dieet dat Gender Consult aanbiedt. Zij gelooft alleen in wat wetenschappelijk bewezen is. Empire is het allerbelangrijkst. Zekerheid. Dus bekijkt ze alleen nog de sites over hightechmethoden, waarbij een arts fysiek ingrijpt. Neem 'Sperm Spinning', waarbij een spermacentrifuge de X- van de Y-cellen scheidt.

Of 'MicroSort', een nog nauwkeurigere methode om X-spermacellen te verkrijgen. En dan is er nog 'Preimplantation Genetic Diagnosis', een vorm van IVF waarbij de moeder kiest welk geslacht embryo's de arts terugzet. In Nederland allemaal verboden. Maar in landen als Tsjechië en Amerika wordt het gewoon aangeboden. Op In-Gender.com klikt Anne-Louise door naar het forum. Kijk, een lange post van een Nederlandse moeder. Een apotheker, nog geen 30, die haar derde zwangerschap afbrak toen ze hoorde dat het kindje een jongen was. 'Ik vind het niet leuk voor een kind als het niet gewent is', schrijft ze. Anne-Louise kent dit soort verhalen. Maar zij is anders, vindt ze. Zelf is ze heus gelukkig met haar huidige gezinssituatie. Alleen: vertel dát maar eens aan de mensen om haar heen. Haar omgeving heeft medelij. Omdat ze nog geen meisje heeft. Mensen zeggen het niet in haar gezicht. Maar ze voelt het, overal en altijd. Meteen na de geboorte van haar tweede zoon begon het. 'Nou maar hopen dat de derde een meisje is', zei de vroedvrouw. 'Weer een zoon? Ach, als-ie maar gezond is', fluisterde haar tante. 'Volgende keer beter', deed de crècheleidster. Terwijl Anne-Louise blij is met haar jongetjes. Echt. En dat mensen dat niet geloven, steekt haar. Misschien wil ze daarom wel een meisje. Zodat ze haar geluk niet langer aan anderen hoeft te bewijzen. Ze scrollt langs de forumtopics omlaag: 'MicroSort now in Mexico', 'How effective is spinning?', 'Experiences with PGD in Jordan'. Spinning, sorting, preimplantation: wat moet Anne-Louise kiezen? Ze klikt op 'Register'. Er verschijnt: 'Maak een screenname aan.' 'Isabelle', tikt ze in. Een mooie meisjesnaam. >

Een jaar later

Melanie (39)

Heeft: een zoon (4)

Is: zwanger van: een dochter

Melanies man is boven bezig, in de slaapkamer van hun zoon. Hij verft de blauwe muren roze. Over vier weken is Melanie uitgerekend. Dan moet hun zoon naar een andere kamer.

Melanie heeft iedereen verteld dat ze een meisje krijgt. 'Komt door het dieet', zou ze erbij willen zeggen. Ze durft het niet.

Eén vriendin. Die weet het. Na een middag winkelen stelde Sascha voor een patatje te eten. Melanie kon niet doen of ze geen honger had. En opeens vertelde ze zomaar alles over Gender Consult en haar meisjeswens. 'Aha', zei Sascha. Nu belt ze nooit meer. En laatst, toen Melanie haar zag lopen, keek Sascha vlug de andere kant op.

Melanie snapt het niet. Vrouwen hebben zo veel voorkeuren in het leven. Voor een bepaald huis, een bepaalde bank, bepaalde kleding. Waarom mogen ze geen voorkeur hebben voor een bepaalde baby? Niet dat ze haar dochter ooit iets over het dieet zal vertellen. Haar zoontje al helemaal niet. Ze is gek op hem, echt.

En straks gaat hij denken dat hij niet gewenst was.

Linda (40)

Heeft: twee dochters (6 en 9)

Heeft nu ook: een zoon (0)

Tak, tak, baf! Linda staat al niet meer op. Ze weet: het geluid komt uit de box. Daar slaat haar zoon Tyler tegen de speelmobiel. Tegen de plastic wolk: baf. Tegen de eend: tak!

Hij is al zo sterk. Leg je Tyler onder een dekentje, ligt hij binnen een uur aan de andere kant van de box, hoofd tegen de spijlen. Tegenwoordig stopt Linda hem dus maar in een slaapzak.

Dat Tyler zo'n krachtig mannetje is, komt door het dieet. Linda weet het zeker en iedereen mag het weten. Ze heeft toch niets fouts gedaan? Ze wilde iets en dat heeft ze gekregen.

Dat er mensen zijn die minder positief tegenover geslachtsbepaling staan, vindt ze raar. Iedere vrouw moet haar leven zelf kunnen bepalen, vindt ze, voor zichzelf kiezen, eigen keuzes maken.

Soms wilde ze dat ze dat zelf ook eerder had gedaan. Háár leven werd pas echt leuk toen ze de kapperspraktijk verlaten had. Nu werkt ze als beveiligster. Conflictgebieden afzetten, orde handhaven, rennen, over hekken springen. In een team met alleen maar mannen. Niet dat ze vrouwen niet leuk vindt. Maar mannen zijn net iets stoerder. Heus, als Tyler later op balletles wil, dan brengt Linda hem er zó heen.

Maar Tyler wil later niet op balletles, dat zag ze meteen. Tyler gaat later in bomen klimmen.

En dan klimt Linda mee.

Anne-Louise (38)

Heeft: twee zoons (2 en 5)

Wenst: een dochter

Anne-Louise rijdt over vreemde Belgische wegen. Ze is op weg naar een arts; eentje die doet wat in Nederland niet mag.

De Belgische arts zal bloedtests afnemen. En haar in contact brengen met een kliniek in Farah, Jordanië. Daar zijn ze gespecialiseerd in geslachtspecifieke IVF. Het ziekenhuis is groot, modern. En een retour-tje Jordanië is goedkoper dan een reis naar Amerika.

Ze mailt al weken met een vrouw van het forum, die een dochter kreeg dankzij de kliniek in Farah. Anne-Louise weet precies wat haar te wachten staat:

Jordanië is zes uur vliegen. Na aankomst zal een taxi haar meteen naar de kliniek brengen voor een hormoneninjectie. Daarna gaat ze naar een hotel in Amman. Misschien het Radisson SAS; daar zitten de meeste gendertoeristen. De volgende dag neemt een vrouwelijke arts eitjes af, om ze kunstmatig te bevruchten met het sperma van haar man. Vijf dagen later plaatst de arts de embryo's in de baarmoeder. Dat wil zeggen: alleen de embryo's van het gekozen geslacht. Daarna zal Anne-Louise drie dagen in bed blijven. En dan weer naar huis. Zwanger van een meisje. De behandeling kost 2.530 euro in totaal. Best duur. En heftig. Maar ja.

Anne-Louise doet het ook niet zomaar. Ze heeft verschillende medisch-filosofische artikelen gelezen. 'Preconception Gender Selection; Procreative liberty or collective responsibility' is haar favoriet. 'Het domein van de wet is niet het opleggen van moraal, maar het voorkomen dat anderen worden geschonden. Geslachtskeuze schendt niemand, en zou legaal moeten zijn', stelt die.

Daarmee probeert Anne-Louise haar plannen te vergoelijken. Tegenover haar man. Maar vooral tegenover zichzelf. Zij is rationeel, wetenschappelijk opgeleid. Soms denkt ze: dit past toch niet bij mij?

Maar als ze straks weer thuis is, boekt ze toch echt die reis naar Farah. Voor Pasen, anders de kerstvakantie. Er is eigenlijk nog maar één probleem. Waar moeten haar zoontjes zo lang heen? Ze zou ze het liefst naar haar ouders brengen. Maar die weten niet van Farah. Dat vertelt Anne-Louise niemand. Want wat als het nou niet lukt? En ze toch weer een jongen krijgt?

Dan weet iedereen dat ze eigenlijk iets anders wenste.

Dan weet iedereen dat ze heeft gefaald. <